

יום ב', ט"ו בשבט תשס"ו (13 בפברואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

♪...ט"ו בשבט הגיע, חג לאילנות!

חמישה-עשר בשבט הוא אחד מארבעה ראשי השנה שיש בלוח העברי בכל שנה ושנה, כפי שמובא במשנה הפותחת את מסכת "ראש השנה":

=ארבעה ראשי שנים הם: באחד בניסן, ראש השנה למלכים ולרגלים. באחד באלול, ראש השנה למעשר בהמה ... באחד בתשרי, ראש השנה לשנים ולשמיטין וליובלות, לנטיעה ולירקות. באחד בשבט, ראש השנה לאילן, כדברי בית שמאי; בית הלל אומרים: בחמישה עשר בו. =

ט"ו בשבט הוא גם יום גדוש באירועים בתולדות עם ישראל בדורות האחרונים... ביניהם, בשנת תרס"ח (1908-5668), הונחה אבן הפינה להקמתה של האוניברסיטה העברית בירושלים. 12 אבנים הונחו זו לצד זו, אשר כל אחת מייצגת אחת משבטי ישראל. ובשנת תש"ט (1949), נפתח הכנסת הראשונה. קדמה לכנסת מועצת המדינה הזמנית, שהורכבה ללא בחירות. יום זה מקובל לחוג בו את יום הולדתה של הכנסת.

§§§§§§§§

סיפור לט"ו בשבט, עם סיומת קצת שונה מן הצפוי...
אמר ר' יוחנן: כל ימיו של אותו צדיק, חוני המעגל, היה מצטער בהבנתו של הפסוק, "שיר המעלות בשוב ה' את שיבת ציון היינו כחולמים". [תהלים קכ"ו 1]. אמר, האם יש מי שישן 70 שנה בחלום? ואיך אפשר לדמות את גלות בבל שהיתה 70 שנה לחלום? יום אחד, הלך חוני בדרך, וראה אדם שנוטע חרוב. אמר לו: זה, עד כמה שנים טוען פירות? ענה לו, עד 70 שנה.

אמר לו, פשוט לך שאתה חי 70 שנה שאתה נוטע את העץ ליהנות ממנו?
אמר לו, עולם מלא חרובים מצאתי; כפי ששתלו לי אבותיי, כך שותל אני גם כן לבניי.
ישב לו חוני המעגל, ואכל פיתו. באה לו שינה, וישן. הקיפה אותו שן סלע, ונעלם מן העין, וישן – 70 שנה! כאשר קם, הוא ראה אדם אחד שמלקט מהם, מן החרובים, ואמר לו: אתה הוא ששתלת אותנו, את העץ הזה? ענה לו, בן בנו אני.

אמר לו, נמצא מכאן שישנתי 70 שנה!
אז ראה חוני את חמורו, שנולדו לה עדרים עדרים של חמורים באותן השנים המרובות והלך לביתו. אמר להם לבני הבית, בנו של חוני המעגל האם הוא חי?
אמרו לו, בנו איננו עוד. בן בנו ישנו.
אמר להם – אני חוני המעגל – ולא האמינו לו.

הוא הלך לבית המדרש ושמע את החכמים אומרים: מאירות וברורות הלכותינו כבשנות חוני המעגל. שכאשר היה נכנס לבית המדרש כל קושיה שהיתה להם לחכמים, היה פותר להם. אמר להם – אני הוא! ולא האמינו לו, ולא עשו לו כבוד כראוי לו.
חלשה דעתו, ביקש רחמים ומת.

אמר רבא: זהו שאומרים אנשים בפתגם מקובל – "או חברותא או מיתותא" [או חברה או מיתה] – שאדם שאין לו חברה, מוטב לו שימות.

[מסכת תענית כ"ג].

"כאשר שמענו כן ראינו בעיר ה' צב-אות בעיר אלוקינו, אלוקים יכונֶּה עד עולם סלה." [תהלים מ"ח 9]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום שני

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל